

PHỎNG VẤN BÀ NGÔ ĐÌNH NHU

Lời bàn: Nghe cho biết thôi chứ chuyện gì đã xảy ra thì đã xảy ra, và các nhân vật Mỹ, Việt liên quan đến chính trường miền Nam VN thời đó ai cũng về châu thổ của họ. Bây giờ chỉ còn tùy thuộc vào những người có lương tri đạo đức lái con thuyền quốc gia cho những thế hệ sau này ảnh hưởng đạo đức mà noi theo. Người mình có câu "Hùm chết để da, người ta chết để tiếng". Con người chết mà để những hậu sinh oán hận thì "trăm năm bia đá thì mòn, ngàn năm bia miệng vẫn còn trơ trơ là thế. "Ai mà nói đến cụ Hồ thì người ta chỉ muốn "đào mả" cụ lên thôi, rồi tiếp theo đó là những lũ theo Hồ trong tương lai cũng vậy...."

Bà Ngô Đình Nhu dẫu sao cũng rất may mắn vì đã có niềm tin vào Kitô giáo, lấy chồng đi theo đạo chồng và đã dùng những ngày còn lại phục vụ Chúa và đã được Chúa gọi về cùng ngày với Ngài Phục Sinh vinh hiển....

Quỳnh Lan.

Lời giới thiệu: Nghe cuộc phỏng vấn đặc biệt của bà Ngô đình Nhu. Hình như sau khi chồng bị giết, bà chỉ cho phép được phỏng vấn một lần duy nhất này. Bà nói thẳng vào mặt mấy tên chính khách Mỹ đã âm mưu giết TT Diệm và ông Nhu. Lập luận của bà vẫn sắc sảo, lời nói của bà vẫn đanh thép như thuở nào. Bà xứng đáng là một nữ lưu, cả thế giới phải nể phục. Sự khinh bỉ bọn chính trị ma đầu vẫn nằm trong ánh mắt và lời nói của bà. Tiếc thay, vận trời không đi theo ý muốn để giờ này VN vẫn lụn bại, vẫn đau khổ vì áp bức, bất công.

Trinh

Bấm vào đây để xem cuộc phỏng vấn:

<http://openvault.wgbh.org/catalog/org.wgbh.mla:f1b35fec863beb654d0e20ddde0bc4f11c1a3f8e>

**NHẬN XÉT VỀ MỘT VIÊN KIẾN CHÍNH TRỊ
CỦA BÀ QUẢ PHỤ NGÔ ĐÌNH NHU**
Nguyễn Văn Hóa

Trong cuối tháng 10/2009, tình cờ tôi đọc (và nghe) được bài phỏng vấn của một nhà báo phương Tây, phỏng vấn bà Ngô Đình Nhu ngày 11/02/1982. (Quý độc giả có thể theo dõi theo đường link URL kèm theo bài viết). Đó là một cuộc phỏng vấn dài gần 1 giờ. Bà Nhu hôm ấy ăn mặc à-la-mode, áo dài màu hồng cam đậm, cắt hở cổ (theo mode áo dài bà đã lãng-xê đầu thập niên 1960), choàng qua vai chiếc khăn lông thú màu nâu đậm. Với khuôn mặt thanh tú, lưỡng quyền hơi rộng, trông bà còn trẻ đẹp (ngoài 60?). Theo nhận xét thô thiển của tôi, Bà Nhu nói tiếng Anh trong khi trả lời khá lưu loát, duyên dáng, giọng nhấn (accent) rõ ràng. Có lẽ là cuộc phỏng vấn có chuẩn bị trước, nên một đôi lúc bà lướt mắt vào xấp giấy đã viết sẵn cầm trên tay, mà bà đã xin phép trước với nhà báo phỏng vấn.

Trong bài viết này, tôi chỉ đề cập tới đoạn trả lời với câu hỏi đầu tiên dành cho bà mà thôi. Trong phần “biện luận” cho ‘tính chính đáng’ (‘legitimate power’) của chế độ Tổng thống Diệm, bà nói có phần lúng củng, tuy có ý và cố gắng làm cho người phỏng vấn cũng như thính giả chấp nhận lý luận về tính chính đáng của chế độ Đệ nhất Cộng hòa và nhân phẩm lãnh đạo mang tinh thần ‘Holy Spirit’ của Tổng thống Diệm – song, người bạn đồng minh Hoa Kỳ đã không biết bảo vệ nó, mà vì xu thế chính trị lại tìm cách “cắt cổ” (‘beheading’) nó. “Cắt cổ” nền Đệ nhất Cộng hòa với quyền-lực-mang-tính-chính-đáng của nó có nghĩa là “cắt cổ” nước Việt Nam; chúng ta có thể hiểu và diễn giải rộng ra thì, chính đó là định mệnh xui xẻo mà nước Mỹ phải chịu hậu quả cho đến vị Tổng thống Mỹ thứ 5 đầy xui-xẻo Carter (mở ngoặc: ‘thứ 5’ có lẽ là bà tính từ cái chết vì đạn của Tổng thống Kennedy – song song với vụ thảm sát Tổng thống Diệm, hai biến cố cách nhau chưa đầy một tháng!) đã đưa nước Mỹ tới sự bại liệt trong vai trò lãnh đạo toàn cầu trước sự bành trướng của Trung Cộng (vốn dựa vào nội lực của chính Hoa Kỳ) – Nếu hiểu theo cách đó, chúng ta đành nhìn nhận bà Ngô Đình Nhu có một viễn kiến chính trị khá sắc bén trước một chuỗi sự kiện chính trị đang xảy ra tại các quốc gia Đông Nam Á, trong đó hai quốc gia khổng lồ Mỹ và Trung Cộng đóng vai trò chủ động.

Để chứng minh cho viễn kiến chính trị đó, tôi muốn dùng quan điểm của chuyên gia kinh tế tài chính Howard Ruff trong tác phẩm “Howard Ruff From A to Z” (A timeless Money Making odyssey Through The First Year Four Years of America’s Leading Financial Advisory Service) xuất bản năm 1980, xuyên qua quan điểm của ông trong bối cảnh Hoa Kỳ thừa nhận Trung Cộng dưới thời chính quyền Carter. Chắc quý vị sẽ đồng ý với tôi, chính sách đối ngoại dưới chính quyền Nixon, Mỹ đã muốn “bắt tay” với Trung Cộng và dứt khoát giải kết chiến tranh Việt Nam, nhưng là một “giải kết” trong thế thượng phong.... Không may, biến nạn Watergate đã đưa tới hậu quả Nixon phải từ chức, và chính quyền miền Nam bại trận, “thế thượng phong” của Mỹ bị đánh mất, chính quyền chuyển Gerald Ford không đủ khả năng để vớt lại thế thượng phong đó, và vận xui đã rơi trên vai của vị Tổng thống ‘xui-xẻo’ (‘the ill-fated President’, theo bà Nhu) trước một quốc gia Cộng sản khổng lồ là Trung Cộng....

Dưới đây tôi xin lược dịch câu trả lời phỏng vấn mở đầu của bà quả phụ Ngô Đình Nhu (mở ngoặc: tôi cố gắng dịch nguyên văn Anh ngữ phản ánh đúng tinh thần bà Nhu muốn nói, nhưng không chắc nó sẽ phù hợp từng câu, từng chữ trong 'suy nghĩ bằng Việt ngữ' của bà. Xin được cáo lỗi trước!)

“Phỏng vấn với bà Ngô Đình Nhu ngày 11/02/1979” (*)

-- **“Bà NĐN:** À, tôi bắt đầu nhé? Ông, ông là người đầu tiên của truyền thông phương Tây hỏi tôi về câu hỏi đó (mở ngoặc: không thấy ghi lại câu hỏi!), cái gì đã xảy ra ở Việt Nam? Và có điều gì sai trái vậy. Bởi ông là người đầu tiên mà tôi đã chấp nhận cho phỏng vấn ngay, bởi gần hai thập niên qua chẳng có ai quan tâm đến những gì đã xảy ra ở Việt Nam. Những gì tôi phải nói, cũng là điều rất quan trọng đối với tôi. Gần hai chục năm qua tôi không có cơ hội để thực hành Anh ngữ, nên một đôi lúc cho tôi đối chiếu với những điều đã được viết ra. Trước hết, cho phép tôi được hỏi ông nhé, ông có nhận thấy sự bại vong của nước Mỹ không? Như Tổng thống Carter chẳng hạn, ông có nhận ra là vị Tổng thống Mỹ thứ 5 xui-xẻo. Và, ông có nhận ra điều này, có những chính khách ở đây rất thông minh, rất tài giỏi, ai tin rằng họ đã nói vào năm 1975 họ bỏ rơi Việt Nam sau lưng?

Họ tin rằng họ có thể nói vậy đấy với nhân dân Mỹ; hãy quên đi việc họ là những kẻ đầy “sinh lực”, tài giỏi, thực tế là họ đã nhận lãnh số phận cho chính họ. Có điều gì đó lạ thường là chính Việt Nam đã tạo nên, lôi cuốn đến số phận cho kẻ đã khinh miệt mình, khinh miệt dân tộc tôi. Và người Mỹ không phải là kẻ đầu tiên. Kẻ đầu tiên là Mendès France của nước Pháp.

Không ai có thể hiểu được một người trưởng thành chính trị như ông ta lại thay đổi sau khi ký kết hiệp ước chia đôi nước Việt Nam. Ông ta đã muốn loại bỏ Việt Nam vào trong quá khứ. Quá khứ cho chính ông. Chính vì thế, tôi đã nghĩ sự diệt vong đã khởi sự từ sự chia cắt Việt Nam. Vì sao? Bởi nước Pháp vào lúc ấy có thể chuyển nhượng toàn thể dân tộc tôi vào tay chính quyền chính đáng, nhưng họ chỉ muốn nhìn nhận thất bại một trận chiến thay vì bại trận hoàn toàn.

Họ lợi dụng việc thất bại một trận chiến để sắp xếp với Cộng Sản nhằm phân chia đất nước tôi và đặt nhân dân Việt Nam trước một sự việc đã rồi. Đây là sự phản bội thứ nhất. Giờ tôi giải thích sự bội phản đầu tiên ấy đối với quyền lực chính đáng (the legitimate power). Tôi phải giải thích tại sao quyền lực chính đáng hết sức cần thiết và, bởi tôi quá hiểu đối với phương Tây, như ông đã hiểu rất rõ sự quan trọng của một quyền lực chính đáng như thế nào rồi.

Nhưng ông đã đối xử, hành động, xin lỗi khi tôi nói “Ông”, theo nghĩa chung. Nhưng mà thực sự các ông phương Tây đã cư xử như thử chúng tôi, thế giới thứ ba là không biết gì là chính quyền chính đáng. Điều ấy là của chúng tôi, của chúng tôi. Điều ấy có nghĩa là cần có một người lãnh đạo tốt. Thực sự, chúng tôi phải có một nhà lãnh đạo đúng mức, nếu người ta muốn dùng Tinh Thần Thánh Thiện (“Holy Spirit”) để diễn tả về nó. Để có

một nhà lãnh đạo gương mẫu, điều đó có nghĩa là gì? Có nghĩa là một quyền lực phải mang tính chính đáng.

Tính chính đáng có nghĩa là được bầu lên một cách chính đáng. Nghĩa là một quyền lực mà nó chấp nhận sự đối đầu hòa bình với người đối tác và chấp nhận những lá phiếu của người dân bầu lên mà không cần dùng tới các phương cách bạo động. Ở Việt Nam chỉ có một quyền lực chính đáng đúng với những điều kiện đó là chính quyền của Tổng thống Ngô Đình Diệm, bởi ông ta là người duy nhất chấp nhận một sự đối đầu hòa bình với Hoàng đế Bảo Đại, người đứng trước ông ta. (người viết mở ngoặc: trong bài viết cũng như vẫn nói, bà Nhu đã dùng từ “Admiral” trước Bảo Đại. Chúng tôi nghĩ, từ “Admiral” là không chính xác với vai trò lịch sử của Vua Bảo Đại đương thời.).

Và sau ông (Diệm), sau khi giết ông, không còn ai dám thách thức, không còn ai dám chấp nhận một sự đối đầu hòa bình với người đã được dân bầu lên trong trường hợp người ấy “chết đi” theo Hiến pháp của Việt Nam Cộng Hòa do ông ta thiết đặt. Vì vậy, khi người ta nói Hồ Chí Minh nhận lãnh sự thoái vị của Bảo Đại, chẳng hạn, thì điều đó có nghĩa là sự giành giật hoàn toàn thối nát bởi, Bảo Đại bốn năm sau mới trở về để thách thức với ông ta (Hồ Chí Minh).

Chỉ có một quyền lực chính đáng ở Việt Nam được thừa nhận là Tổng thống Ngô Đình Diệm, và cũng phải thừa nhận rằng ông là kẻ bị “cắt cổ” bởi Hoa Kỳ. Và giờ đây các ông, tôi nghĩ rằng các ông đã hiểu tại sao sự bại vong của nước Mỹ đến từ người lãnh đạo của họ, sau khi họ đã làm cho Việt Nam.... Để tôi giải thích tại sao gọi là “cắt cổ”.

Người phỏng vấn hỏi (không nghe rõ): Bà muốn nói là chết, sự chết chóc.... (Vous pouvez dire la morte, la morte...)

-- **Bà NĐN**: Không, Tôi muốn nói là Việt Nam bị “cắt cổ”.

Người phỏng vấn: À, à.... Thế thì để rõ nghĩa hơn là tại sao có cuộc đảo chánh, và tại sao người lãnh đạo chính phủ đã....

-- **Bà NĐN**: Phải rồi. Không, nhưng điều tôi muốn nói là thế này, bởi tôi cho rằng có một quyền lực chính đáng của Việt Nam mà nếu ông là người bội phản người đứng đầu nó, thế thì ông gọi là gì, làm cho nó biến mất đi? Nói chính xác là ông đã cắt cổ nước Việt Nam.

Người phỏng vấn: Toàn thể đất nước....

-- **Bà NĐN**: Thưa vâng, Việt Nam là nhân loại, có thể nói thế. Ở đây có quyền lực chính đáng. Ở đây có người lãnh đạo. Và khi ông phản bội họ, tấn công họ. Cũng như là ông “cắt cổ” họ vậy, ông thấy không.”

Và, dưới đây tôi lược dịch quan điểm của Howard Ruff về vấn đề Mỹ bang giao và “thừa nhận” (‘recognition’) Trung Cộng [“Recognition of Red China”] (**) dưới thời Tổng thống Carter. Nhà báo David Hartman trong chương trình truyền hình Good Morning America phỏng vấn Howard Ruff vào ngày 01/01/1979:

“Hỏi: Ông Howard, xin ông cho biết về quan điểm của ông về sự chính thức thừa nhận Trung Cộng và, sự kiện đó có ý nghĩa gì với chúng ta về phương diện kinh tế?”

Trả lời: Đây là một thí dụ khác thường về không khí đạo lý thật sự của Chương Trình Nhân Quyền Carter (the Carter Human Rights Program). Chúng ta đã vất bỏ một triều đại “áp bức” của chính quyền Tưởng (Giới Thạch), một chế độ chỉ cho phép tự do ngôn luận, tôn giáo, quyền sở hữu tư, di dân, và ước vọng về một nền kinh tế tự do tư bản chủ nghĩa, để rồi bây giờ chúng ta thừa nhận một chế độ khát máu nhất trong lịch sử, đó là Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa, một danh xưng đồng nghĩa với kẻ đại nói láo muôn năm.

Đó là bước đi đáng ghê tởm vì những lý do sau đây:

Một hành động không cần thiết. Chúng (Trung Cộng) tìm đến chúng ta trong lúc này là bởi chúng lo lắng về mối quan hệ đối ngoại. Thế mà, thay vì chúng ta giữ vị thế thương thảo thương phong, chúng ta đã nhượng bộ mọi đòi hỏi mà chúng đưa ra. Chúng ta có thể có quan hệ thương mại với Trung Cộng mà không cần phải thiết lập bang giao với chúng; giả như chúng ta có thể giữ giao thương với Đài Loan mà không có quan hệ ngoại giao vậy. Nếu đứng ở vị thế của chính phủ Do Thái, tôi sẽ nhượng đặc quyền vị trí chiến lược vùng cao nguyên Golan Heights hay vùng Tây ngạn sông Jordan (the West Bank of Jordan River), dựa vào sự đảm bảo của chúng ta không để cho khối Ả Rập lợi dụng; về điều này tôi đã nghĩ sâu xa là bằng có trắng trợn Mỹ đã thiếu vắng trách nhiệm trong nguyên tắc. Sự kiện này là bằng cứ chúng ta là đồng minh không đáng tin cậy. Canh chừng chính phủ Đài Loan có những thương lượng với Liên Bang Xô Viết [mở ngoặc: lúc ấy chế độ CS Nga chưa sụp đổ!] (hay ngược lại) về một hiệp ước phòng thủ song phương. Điều này có thể tạo ra một sự bất ổn không thể nào tiên đoán được ở vùng Viễn Đông. Đây là câu hỏi khó. Chúng ta phải làm gì đây? Những người bên cánh tả cho rằng nên thừa nhận Trung Cộng đại diện cho cả hai nước Tàu, có nghĩa là phải chối bỏ Đài Loan. Nhưng kẻ bên cánh hữu cho rằng nên thừa nhận nhân dân ở Đài Loan là chính phủ lưu vong thật sự, nên không thể thừa nhận Trung Cộng. Cả hai quan điểm đầu góc ngược.

Người Cộng sản, hiện thời, là những người lãnh đạo Trung Hoa Lục Địa, và Đài Loan là quốc gia phân ly và trong hiện tại không thấy có cơ hội nào để lấy lại nước Trung Hoa (lục địa). Cả hai là quốc gia có chủ quyền và không cho phép chúng ta buộc phải nhìn nhận quốc gia này để từ chối quốc gia kia. Chúng ta phải khẳng định lẽ phải của chúng ta là phải thừa nhận cả hai, và tôi sẽ khuyến khích phía Cộng sản nên chấp nhận điều đó.

Chưa gì mà chúng (Trung Cộng) đã đòi mượn hàng tỉ đô la của chúng ta và có thể chúng sẽ được thỏa mãn. Đó là một phần của cuộc mặc cả.

Quan điểm của tôi. Chúng ta cần phải thay đổi sự bang giao với Trung Cộng trong một khoảng cách nào đó. Chúng ta cần duy trì quan hệ ngoại giao gần gũi và nồng ấm với Đài Loan. Trong lúc tái xác định trách nhiệm phòng vệ (Đài Loan), chúng ta không nên nhượng bộ để thừa nhận Trung Cộng. Chế độ của Tưởng (1979!) sẽ không bao giờ tái chiếm Lục địa, ngoại trừ Lục địa (Trung Hoa) tự nó sụp đổ. Dĩ nhiên, Đài Loan là quốc gia tư bản chủ nghĩa đầy năng động, thành tựu, điều đó cũng đủ chính đáng chúng ta cần hỗ trợ họ, dù cho Đài Loan chưa phải là quốc gia dân chủ như chúng ta mong muốn.

Tác động kinh tế tức thời là chúng ta bành trướng mậu dịch với Trung Cộng. Chúng ta cũng nên thực hiện nhiều dịch vụ làm ăn, nhưng thực sự chẳng giúp gì nhiều cho đồng đô la vì chúng ta đã cho chúng mượn đô la để làm ăn với chúng ta.

Khi chúng ta sửa soạn để ‘nhận’ thì chúng ta, nên để trong đầu là chúng cần chúng ta hơn là chúng ta cần họ, và chúng ta không nhượng bộ trên nguyên tắc? Đó là sự phá sản tinh thần....”

Cuộc phỏng vấn này xảy ra vào đầu tháng 1/1979, hơn một năm sau ngày Carter nhậm chức tổng thống thứ 39 của Mỹ; và liên tục trong suốt nhiệm kỳ của ông (1979-1981), Carter đã đi từ nhượng bộ này đến nhượng bộ khác cho Trung Cộng. Có lẽ bà Nhu đã có nhiều lần cảm về chính trị và khi bà sử dụng nhóm từ “the fifth ill-fated President” để chỉ định cho Tổng thống Carter, là một vị tổng thống mang vận mạng xui xẻo (kể từ cái chết của Tổng thống Kennedy). Theo quan điểm của bà, người Mỹ đã có trách nhiệm trong việc giết vị tổng thống của một quyền lực chính đáng của Việt Nam Cộng Hòa (Ngô Đình Diệm) là nguyên nhân hậu quả đưa tới sự suy vong của nước Mỹ. Và, theo quan điểm của Howard Ruff, một trong những chuyên gia tài chánh, kinh tế của thập niên 1970, đã xác nhận hiện trạng hôm nay (2009) trong bầu khí chính trị quốc tế: một nước Cộng sản Trung Hoa đang giương móng vuốt sức mạnh âm ỉ khắp nơi, đặc biệt là vùng Thái Bình Dương, trong khi sự xui xẻo đã đẩy Hoa Kỳ từ thế rút lui, nhượng bộ thua thiệt (với Trung Cộng) rồi phải trở lại trong tình thế nhiều khê, thất thế hơn nhiều so với những ngày đầu thập niên 1960. Liệu vùng biển Thái Bình Dương sẽ giữ được nguyên nghĩa “thái bình” từ sau trận Trân Châu Cảng xảy ra vào đầu tháng 12/1941?

(còn tiếp...)

*Nguyễn Văn Hóa
Monday, November 16, 2009*

Nguồn: Internet E-mail (by Quỳnh Lan)

PHỤ LỤC: BẢN NGUYÊN THỦY ANH NGỮ

Legitimacy of the Diem government

Madame Ngo Dinh Nhu [also known as Tran Le Xuan]

Take 1. Roll 1.

Ngo Dinh Nhu: Ah, c'est je commence? You, you have been the first from the Western media to have asked me to have forwarded to me um that question, What happened in Vietnam? and what was wrong. Because you are the first, I have accepted immediately to receive you because for nearly two decades no one cared for what happened in Vietnam. But what I have to say is very important to me. And for nearly twenty years I have not had much opportunity to practice my English, so from time to time I prefer to refer to something written.

First of all I wish to ask you, have you not notice that strange doom on the US? Have you not noticed that President Carter, for instance, has been the fifth ill-fated US president. And have you not noticed this also, that those politicians very bright, very talented, who believe that they could say 1975, for instance, leave Vietnam behind your back?

They believed that they could say that to the American people, forget it in spite of their brio, in spite of their talent, it is they in fact who had that fate. So it is something strange but Vietnam could create, could attract such doom on those who believe they can despise her, despise my country. And um the Americans are not the first. The first, for instance, was Mendès France of France.

He had such a political stature that no one understands why after signing the division of Vietnam has adjusted his appeal. He wanted to relegate Vietnam in the past - that past was for him. So now I must think...for that doom start with the division of Vietnam. Why? Because colonial France at that time could have transmitted the country in its entirety to its legitimate power but instead it took advantage of a lost battle while it has not lost at all the war.

It took advantage of a lost battle to divide the country in concert with the Communists and to put the Vietnamese people in front of an accomplished fact. This was the first treason. Now I explain the first of treason to what's the legitimate power. Now I must explain why the legitimate power is so involved and because I see very well that for the West, you know very well what means the importance of legitimate power.

But you behave, you act, excuse me when I say You, but that means "you" in a general way. But really the West behaves as if we, the third world, had no sense of legitimate power. That's for us, for us. What does this mean for that any head is good. In fact, we

must have a sane head if one wishes the Holy Spirit to express itself through it. To have a sane head — what does it mean? It means that the power must be legitimate.

Legitimate means duly elected. That means that that power must accept peaceful confrontation with the one which preceded it and all those who accept it to have people's votes without resorting to violent means. In Vietnam the only power to have fulfilled those conditions was the government of President Ngo Dinh Diem because he was the only one to accept to have accepted peaceful confrontation with Admiral Bao Dai, who preceded him.

And after him no one has dared after his murder, no one dared to accept peaceful confrontation with the one who ought to have been elected in his place in case of his disappearance according to the Constitution of the Republic of Vietnam founded by him. So when one says that Ho Chi Minh had obtained the abdication of Bao Dai, for instance — for this means he obtained the whole corruption because Bao Dai returned four years after to challenge him.

So the only legitimate power of Vietnam was the one assumed by President Ngo Dinh Diem and it was precisely that one that the US...it was precisely that one who was beheaded by the US. So now you, I think you begin to understand why there is that doom on the States on its head, after what was done in Vietnam...For to...Now I must explain why there was that beheading. I'm sorry to, to record...

Interviewer: [Inaudible] Vous pouvez dire la morte, la morte...

Ngo Dinh Nhu: No, I mean Vietnam has been beheaded.

Interviewer: Aha, ah. Then perhaps a more clear way would be to say why there was a coup, or why the head of government was...

Ngo Dinh Nhu: Ah yes. No, but what I mean by this — because I consider that a legitimate power of Vietnam is the head and if you betray, if you how do you call it, to make it disappear? It is exactly as you have beheaded Vietnam.

Interviewer: The whole country.

Ngo Dinh Nhu: Yes, Vietnam is a human being, one can say. It's a legitimate power. It is its head. And when you betray it, you attack it. It is as you have beheaded it, you see.

Struggles with statecraft in South Vietnam

Ngo Dinh Nhu: Now explain why there that thing and, in fact, it was only after the Bay of Pigs, after the Berlin Wall, after the Cuban, Cuban missiles affair. After these three we

can say, blunders, the US Government believed that it had to recoup some prestige with my country.

Citing Cuban missiles affair people maybe amazed that because it has always been presented as a prowess but, in fact, I don't think so. I think that even for the US Government they understood that it was not at all a prowess because I believe that the US Government was deceived by the Soviets who, incapable of defending Cuba, now succeeded to obtain that uh, that pact of nonaggression on the island in exchange of the withdrawal of a few missiles.

Stop.

Take 2. Roll 2.

Ngo Dinh Nhu: And so I consider that the US Government at that time was deceived by the Soviets because they were absolutely incapable to defend Cuba and to obtain an exchange of the withdrawal of a few missiles who one...no one knows if they were made of tin or not because for their use. So one can say that the obtaining with very little price that pact of nonaggression. So I think that because of all these failures, blunders, the US Government of that time could not resist, was too tempt...

Take 3.

Ngo Dinh Nhu: It was too tempted, it was irresistible to use the only winning card which was Vietnam. To speak of Vietnam as a win—winning card, surely people would feel amazed that because to us it has always been presented us something lost, it was a mess, etc. etc. This is not true. The very proof that it was a winning card was in the fact that the US jumped in it, wanted to be there, had to kill to intervene so don't no one could, can believe that materialistic as they are, as are the Americans that they would do all those things to jump into a lost place.

So the very proof is there. But for the proof for the American Government was, in fact, that we had pacified the whole South with this Strategic Hamlets Programs and in spite of that seeing that they have lost the guerrilla, the subversive war, the Communists dare not to escalate and since dare not to escalate, the Americans saw very well but they dare not, it was only out of fear of our life, the US.

So they considered that all the factors of a sure victory was there to be taken. If only the Ngo Dinh — that means President Ngo Dinh Diem and my husband — could be replaced by people who would accept American intervention because we, we did not want that intervention. So they had to be killed, just that.

And in order to do that to commit that treason the Western media in the wake of the US world drummed up to present us as dictators. For this I must read it, because really it is

very important for me. We were presented even now dictator, dictators, yet we have never infringed our constitution which was more democratic than the US one, and more democratic than the French and British ones.

In what way? Our legislature had for example the right given by a 1962 constitutional amendment to question publicly the executive anytime in plenary session. This is fair to the American executive. Besides, our executive has no right like in France and England to put an end before its time to the legislature.

Never. They have to coexist until their respective term. The people cannot be summoned because the two cannot get along. We find that too futile, too futile. And for important questions, there are the referendums. So the proof is there, of course, the amendment came only in 1962, but who has said it? Who has informed the world to say that we our constitution is like this that means more democratic.

Take 4. Take 4.

Ngo Dinh Nhu: Of course, we did not have much time to apply our amendment but at least it was there. So it is absolutely dishonest to present us as dictators while we had never infringed our constitution. There is no proof of infrin— of any wrong doing from us towards our constitution. But to make, to give some credit to at least to when the press — the media at that time, the Western media at that time — called us dictators, they invent it was made of [incomprehensible], that Buddhist affair, to present us at least not only as dictators but rejected by a majority of our people.

That Buddhist affair. Hm. You know why they used that team? It is just because with that I am sure that the true Buddhist belief: no action, no reaction. So a true Buddhist never react. They would never go out and publicly denounce anyone.

So using the Buddhist uh etiquette they are sure not to be denounced by the true Buddhists. On the other side that they know that for the West, it is hmm religious fanaticism, is in general considered as something typical to immature people, mentally underdeveloped countries, so it doesn't have to explain itself to justify itself.

So because of these two reasons they chose the uh Buddhists to — how do you call that? — etiquette, I don't know, label for their life to, to, to give credit when they accuse us of being unpopular dictators. But it was enough for us to arrest a few agitators and uh qui est-ce, asking the United Nations to send investigation team, and pricked Buddhist balloon went flat.

Because of that the US Government considered that it has lost the face and decided to finish with the legitimate power — Vietnam with so-called putsch in which uh President Ngo Dinh Diem and my husband were assassinated. Now I go to the second treason.

The second treason uh came with the in January on January 27, 1973 in Paris, twelve nations among them the highest greatest powers of the world — Soviet, China, of course the US first, Soviet, China, France, England, and so on, twelve gathered very solemnly in Paris to sign the, um, guaranty, warranty — the right of the Vietnamese people to choose their, uh, legitimate power under international control.

In spite of that, that treaty, international treaty has never been respected. Why? All those who have signed behave as if General Duong Van Minh, who surrendered in 1975 to the Communists, represent Vietnam. Since he represent Vietnam, he has surrendered, the affair is closed.

But it is absolutely hypocritical because General Minh represent only himself and those who have been accomplices with the US in the beheading of Vietnam.

Diem's regime in relation to the American Mission in Vietnam

Take 5. Roll 3.

Ngo Dinh Nhu: Since the international treaty of Paris has no other purpose than to assure to Vietnam as a whole — north and south — its right to recover under international grants its legitimate power. The Paris Agreement cannot therefore, serve as an alibi for another treason, and that treason is to take General Minh as our representative while he's not. And this double treason is cover by the show of guilt complex.

That guilt complex allows the US not to be questioned and also forbids the Communists not to be questioned and also forbids the Communists not to be questioned but, in fact, abides making a show of that guilt complex the US pretends to be holding in front of those who do not know the truth while, in fact, is so positive complex that will go beside but not at all elucidated only helps to cover up until now its double crime — or against the Vietnam affirmation.

The consequences, uh, the religious fanaticism in 1965 when the Buddhist affair went off US hands. One of the golden boys of the US went with American planes, bombs and all those things and smashed pagodas. After that, of course, the US was convinced that any country's fanaticism can be treated in that way.

The second consequence is, it is that the US Embassy in Saigon has been abused as a center for subversive war and declares subversive war against the Vietnam to destabilize the country, including the murder of the legitimate chief. I don't know what was done in Iran, but consider that the role of the diplomats are not to cover and declare the subversive war because it would be too unjust for them to have their life in danger because of that.

That's why I uh think that uh...what I hear now that uh...never again. Never again what? Never again that means then that the embassies cannot be transformed like in Vietnam [inaudible]. But, uh, and not to think that they can change by retaliations, swift and sore, because in that case we can praise ourselves for a fear of global war, global war.

Because then who ever can do that — use an embassy for a center of subversive war, but not the US, because you have consecrated your dollars to God, "in God we trust". So as soon as the US is incoherent with itself, it will...[inaudible]...receive immediately the consequences. So now, uh, you can put up your questions.

Take six.

Interviewer: Madame Nhu, you came in between 1954 and 1963 during which Ngo Dinh Diem was head of government. Can you tell us a little bit of what he was like? Can you characterize him, and say if he changed during that nine-year period?

Ngo Dinh Nhu: Oh, he has never changed. He, to characterize him, I can say that he, he was a just man—just, like in the Bible. That means that he could err, but he always wanted to make amends immediately and that's why I consider that it was a crime from the West to have condemned him to have killed him without giving him the opportunity to even answer, to speak because at that time you do not know that thing.

He asked, But what's wrong? What would you like me to do? And you know what was said to him? The first ambassador, Ambassador Nolting, was dismissed in a impertinent way because he did not go along with the mess-ups of the US Embassy of that time. He was replaced by another one. That one at the question of President Diem asking, what's wrong? What must I say, what must I do?

Just say, nothing. Just keep quiet. Don't say anything. All this is mount by the press, by the media. Leave us; we shall arrange it. And it is just for him to keep quiet and to be murdered, to be stabbed in the back without speaking.

Interviewer: What about your early impressions of the Americans? When you were first there, did you feel they knew what they were doing?

Ngo Dinh Nhu: My first impressions of the Americans? At first we — I was very, how do you say, bien intentionée, it means I have the best prejudices for them. I considered that they are genuine people and with whom one can get along very well. There is no problem, but...

Interviewer: People like Colonel Lansdale who were giving Diem advice at that time, for instance...

Ngo Dinh Nhu: Yes, Colonel Lansdale. I must say that I don't know him very well. I don't know him very well. I met him a few times, but I think that really for the President, President Ngo Dinh Diem, met the Americans and genuinely he likes them. He considered that he could get along with them. For us we did not have many opportunities to see them. But I believed that Colonel Lansdale — now he's a general — was a good friend as many, and but like Ambassador Nolting also. But those who were, who are our good friends were dismissed.

The character of Madame Nhu and her husband

Interviewer: Madame Nhu, during this early period you were known as the First Lady of Vietnam. Could you define your role if you could?

Ngo Dinh Nhu: Oh no, this is too complicated, and if I, uh, it would make volumes to speak of how I was caught by the skin of the neck like a kitten and uh thrown in an arena. Arena, do you say? Yes, and uh it was...

Take seven.

Interviewer: Madame Nhu, during the Diem period, you were known as the First Lady of Vietnam. Could you define your role for us?

Ngo Dinh Nhu: My role. No, it is too difficult to define it. I can just say that I was taken by the skin of the neck by God and like a little kitten, thrown in an arena with the lions, but I believe that it is just because I was born under the sign of the lion, and I got believe that I can get along with them. But in fact, it is too long a story to speak of it. I have already written at least three volumes about it so I prefer to reserve it.

Interviewer: What about how this Western press betrayed you? For instance, there is the thing of calling you the Dragon Lady. Would you like to comment on that?

Ngo Dinh Nhu: I believe that when they call me like this it is just ah because they see that I looked fearless, and it is true. My husband, he was very unhappy with on one side, his brother; the other side, his wife. He considered both of us babes in the woods, who absolutely, how do you say, *comme ça*, *inconscient* — that means we have no sense of the reality that to jump in the fray and you don't, you don't have the impression that you're fighting ferocious beasts. And he said all the time that to his brother: you, you should be a monk and you, (to me), you should stay home and be a quiet housewife. And yet I say, of course, I...

Interviewer: Stop, I'm sorry.

Take 8. Roll 4.

Ngo Dinh Nhu: If I'm left to myself surely, I would follow immediately the advice of my husband just to return home to knit, to sew, to, to cook. It is really the only things I like in life. But when I was in my country, people went to me and they asked me, you should do this, you should do that. And I see very well that if I didn't do those things, nobody would do it.

That's why I have organized everything in such a way that I can pass over to them immediately because I did not want I did not like the life I led at that time, not at all. And they consider, they called me Dragon Lady because they see that they saw that I was absolutely determined that nothing could stop me, when the only thing they can, if they can stop, the want to stop me, they must explain to me in what way I was wrong. If they cannot explain it, I didn't care.

Because of that, they saw very well that I wasn't afraid of nothing. And do you see why that calling came? They invited me, the press, invited me to go. At first they said, Mr. Nhu, the Nhus, no Nhus, good news. They must leave the country, so they invited me to go to explain my position at on the US platforms, you see, on the um, with the press. I uh, when I left my country, hardly I arrive in Belgrade over there at that time, it was said to me that from the State Department that I should not go, I ought not go to the States because they would not uh guaranty my safety.

So they invite me in order for me to leave the country. But as soon as I leave my country, don't come. I say I have left country just to go there and hm, the US will show to the world if they are capable of not to defend a weak woman on their territory. And uh...

Interviewer: So by this time — so this is October, 1963...

Ngo Dinh Nhu: Yes. Exactly.

Interviewer: You were already disillusioned with the Americans?

Ngo Dinh Nhu: At that time they invited me and after I left my country they told me that. Of course, I was delusioned, de—delusioned.

Interviewer: Disillusioned.

Ngo Dinh Nhu: Dis, disillusioned. Disillusioned. And because of that everybody said but considered me as a Dragon Lady — maybe because I challenged them.

Interviewer: Madame Nhu, what about your husband. Could you — how would you define his role?

Ngo Dinh Nhu: He was everything in Vietnam. He organized the country when the President was away. And when the President returned everything was there to greet. And without him the President would not be — I don't think that he would be easy for him to rule the country, to govern the country. That's why when it was requested he was requested to send away my husband, he said it was absolutely a stupid demand.

Because he knew very well that my husband can do without him but he could not do without my husband. But my husband is, I believe that he was too much ahead of his time, of his people. Some day people will understand. Now I cannot explain here like this.

Interviewer: Stop.

Stop.

The Buddhist Crisis

Take 9.

Interviewer: Madame Nhu, you talked a bit about the Buddhist crisis in 1963, during that time there was a quote which you allegedly made [inaudible], a quote in which you allegedly said you were happy when the bonzes barbecued themselves. Could you comment on that quote?

Ngo Dinh Nhu: Oh, but I had...to comment about what I said on the Buddhists. I had the opportunity to do it several times and the only thing that I can say that everybody if they are confronted of things like that, they finally had to go to the same solution. That means with people mad of glory, of false glory, who accepted to be drugged and to be burned to death and for rights which have never been contested by anyone and what to do to stop them accepting to be murdered by the protests.

The only thing I could do at that time is to ridicule them because as long as it was emphasized as something absolutely deserving of uh praise, of course, there will be always people mad of false glory who would accept it. I have to do the contrary.

Interviewer: Madame Nhu, who was behind the Buddhist crisis?

Ngo Dinh Nhu: I believe that at first it was the Communists and uh, but it would never be able to inflict at that proportion without the help, without the aid of the Americans of the media, Western media. So after it has become absolutely an American affair and after the murder of the Ngo Dinh when it went off, off-hands and they have to bomb it.

The 1963 Coup of the Diem Regime

Interviewer: From about August in 1963 there had already been rumors of coups and counter-coups. Madame Nhu, could you explain why you felt that the situation was secure enough at that time to leave the country?

Ngo Dinh Nhu: In 1963 I had to leave the country. It was for me I could because as I already told you I have always organized everything in order for people to do without me. So for my own occupations, for my women's movement, I could leave. It was all organized in that way and I have a mission uh which was to prevent them. If I could not prevent them to commit the crime, at least my mission was to do in such a way that that crime could not be perfect. So I had to go to tell first, to say, things are like this so if it happens after you will know that it is all premeditated.

Interviewer: In your opinion, who was responsible for the 1963 coup?

Ngo Dinh Nhu: In fact, I believe that the US Government at that time, if, if it has not committed so many blunders, so many errors — Bay of Pigs, um, Berlin Wall, Cuban Missiles. It would not, it would never do with that coup. But after three mistakes like the ones I have just cited, it had to do something in Vietnam to — how do you say? — to own Vietnam. And for them, um, all the factors of success were there. They consider that they could not leave it to us but what they have done was exactly to rob the poor. That's why there is that doom on them now.

Interviewer: Who was responsible for the deaths of your husband and [inaudible]?

Ngo Dinh Nhu: You have made so many investigations, books and books and that means the US has done that and they cannot find. That means according to me that they just to do those investigations really to lure people because if really they want to know who is responsible they would find it...I don't want to accuse anyone.

Take 10. Roll 5.

Ngo Dinh Nhu: I do not want to accuse anyone. I do not want to go into the details, but the evidence is there. The responsible was the Kennedy Government and it is sure that the murder of the chief of state and of his brother that's really the beheading of Vietnam could not be done without the President himself giving the green light. This is the, apparently things are like that. Apparently, responsibility is absolutely on President Kennedy, but the fact — I don't know. The truth — I don't know. I would like to know.

Ngo Dinh Nhu's diplomacy

Take eleven.

Interviewer: Madame Nhu, in 1963 there were some rumors that your husband was insane, that he was power-mad, and that he was a heroine addict. Now, can you comment on that?

Ngo Dinh Nhu: Yes, they have said a lot, a lot of things against my husband. They even said, they said that he was a dope fiend and all those things. And you see who ever can say anything against me. I don't care. But I know my husband and hearing all those things against him, I really, I cannot bear it. I cannot bear because I know him.

He has such a great sense of responsibility and he saw so well that he was not understood, that he served confidence which is based, was based on a faith in God and in himself, was considered as madness because he was confronted to the United States. But for such a faith, what does it mean?

A human power. But nobody understood, so they said a lot of things. But for years and years, the death of my husband — I could accept it, but debasing of his personality, that I cannot bear. But now revenge is coming. The revenge is coming that all those who have attacked him who have said all those things when the truth will be known about what he has found. And what is re, really his madness? All those people will be ashamed. Will be ashamed. They would like to swallow all they have said because it will show how fools they were not to have understood that man...That hour is coming.

Interviewer: Um, there are also rumors that because your husband felt so betrayed by the Americans that he made overtures towards the North Vietnamese communists. Can you also comment on this?

Ngo Dinh Nhu: Overtures to the Communists. In fact, as I had explained, we, we won the war. If we had not won the war, never the US Government would jump in Vietnam. We won the war. The Communists dared not to escalate. They have only one alternative, they had only one alternative: either to escalate — they dare not — or to negotiate. So it is they who sent the people to us because my husband has found a solution against subversive war. That solution permits his people to live with the war, against the war, and in spite of the war.

And because of that the Communists could not do anything. So rather than, instead of esca, escalating the war, they didn't, they send their people to talk with my husband and this was turned, turned over against my husband as if he made the first steps. Not, not at all. This is a lie. Not at all. It was they who made the first steps.

Interviewer: What did he say to them?

Ngo Dinh Nhu: He, at that time, he just, we just started to talk with them, to know, what do you propose? And they arrive in order, they arrive and in order not to lose face because we do everything, we did everything at that time to make things easy for them. So they arrived, and they just asked what are your conditions for your Open Arms Program? That means it was translated in Open Arms Program, but in fact, Chieu Hoi Minh said, the return, the return of the prodigal brother. So we said to them we shall kill the, how do you say, le veau gras — that means, for the prodigal bro, uh son. They killed the veal, how do you call the fat, the veal but we told them we shall kill the fat veal and I think that US got that answer and they believed that they would be the fat veal. Maybe, otherwise I would not explain why they did what...what they did, why they did what they did.

Madame Nhu on the U.S. as arrogant force

Interviewer: What do you think went wrong? Why did, why did, why did such an unhappy ending happen in 1963?

Ngo Dinh Nhu: All that is, how do you say, arrogance, comes from arrogance. The US was convinced it possessed the truth and was full of contempt for...there were too, uh it was too materialistic to understand and that I cannot even accuse them of or be bitter against them because I must say that even our own people did not understand anything.

A lot of people did not understand anything. They materialistic, they conceded that my husband was absolutely insane to, to despise all that material strength and to cling to his solution. But it was just a misunderstanding out of arrogance on the one side and a kind of a lack of cre— intelligence on the other side. Because for the Americans I believe that it was arrogance but for our own people I believe that it was just a lack of intelligence — immaturity.

Interviewer: Um, you had something that you wanted to say about this.

Ngo Dinh Nhu: Yes, my last, the message really I want to forward to the American people is just this. Don't ask your people to making flying trapeze performances without giving them a net. That is to say, don't try to regain prestige lost uh since Vietnam...with the buildup of a frightening force of persuasion while ignoring god's laws and his Christ teaching. So the US must uh really accept the truth about Vietnam first and make amends.

Interviewer: Cut.